

בעזרת השם יתברך

ספר
אֲשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל

דברות קודש שזכינו לשמוע מפי
ראש הישיבה שליט"א בשבת
קודש פרשת בהעלותך בעת
שיעור בספר פעולת הצדיק

יוצא לאור על ידי
"קרן הדפסה היכל הקודש"

לקבלת הספרים והקונטרסים:

היכל הקודש צפת
Heichal Hakodesh Tzfas
קרית מאור חיים
058-321-0705

היכל הקודש
ירושלים
Heichal Hakodesh
Jerusalem
רח' ר' נחמן מברסלב 15
052-764-4664

היכל הקודש ביתר עילית
Heichal Hakodesh
Beitar Illit
רחוב החווה מלובלין 58
052-767-4285

היכל הקודש בני ברק
Heichal Hakodesh
Bnei Brak
רחוב יהודה הלוי 4
052-760-5715

היכל הקודש יבנאל
Heichal Hakodesh
Yavne'el
רחוב דרך ההר
052-716-3184

היכל הקודש בית שמש
Heichal Hakodesh
Beit Shemesh
רחוב ריב"ל 6
050-419-9751

www.BreslevCenter.com

ברסלב סנטר

לשמועת השיעורים באידיש, בלשון הקודש ובאנגלית
מהראש ישיבה שליט"א התקשרו:

קואל פון חיווק
לנשים
079-704-0069

קול
ברסלב
079-704-0066

חיווק יומי

לקבלת החיווק היומי

rabbirothhebrew@gmail.com

RABBIROTH.ORG

לתרומות עבור הוצאות הדפסת הגליונות
נדרים פלוס על שם היכל הקודש
ירושלים/בני ברק/צפת/בית שמש

שבת קודש פרשת בהעלותך, שנת תשפ"א לפרט קטן, בבוקר לפני התפילה המשיך ראש הישיבה שליט"א את השיעור בספר הקדוש פעולת הצדיק, מסימן תשנה עד סימן תשנח.

סימן תשנה: אחר-כך חזר רבי יעקב ממעדוודיבקה הנ"ל (עיין לעיל סימן תשמ"ז) אל רבנו ז"ל והציע לו כל פרטי ההדפסה. ושלח רבנו ז"ל את רבי דוד, אחד מאנשיו, אל עיר ברסלב, שיתקשר משם עם רבי נתן, (ששהה כל הזמן בעיר מאהלוב), כדי שהוא יסדר שער והקדמה, וכן עשה. ובא רבי דוד אל עיר ברסלב, ומשם נתקשר רבי נפתלי עם רבי נתן. ובא רבי נתן אל עיר ברסלב סמוך לפורים, ורבי נפתלי ורבי דוד עודדו אותו, שיסע עמהם אל רבנו ז"ל, כי רבנו ז"ל דבר פעם אחת כל הלילה מהדפסת ספרו ורוצה, שידפס ויתפשט בעולם וכו'. אף רבי נתן לא היה יכול בשום אופן, כי היו לו אז מניעות רבות מאשתו ומחותנו ומכל משפחתו, והיה אי-אפשר לו לשבר מניעות פאלו ובפרט לנסע למרחקים פאלו עד לעמברג.

רבי נתן זכרונו לברכה עבר בתקופה ההיא מניעות מאוד קשות בענין התקרבותו לרבינו הקדוש, מאשתו, מחותנו ומכל משפחתו, לכן הוא לא יכל לנסוע ללמבערג בכדי להדפיס את הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'; היום כשמתבוננים בזה אפשר ממש להשתומם: 'מדוע רבי נתן לא השאיר את אשתו ונסע להדפיס את הספר הקדוש?! הספר הרי מאיר את כל העולם, לא רק בדור ההוא אלא בכל הדורות המאוחרים עד ביאת המשיח!' אבל כך זה תמיד עם המניעות, בשעה שיש מניעות זה נראה שאי אפשר לשבור אותן, ורק לאחר שהמניעות מתבטלות אז חושבים לאחור 'מה היה כל כך קשה לשבור את המניעות?!'...

על-פני השתמט מהם רק סדר את השער וכן כתב הקדמה ועוד תקן הרבה תקונים בספר במקום שהיה צריך תקון, ואחר-כך חזר לביתו לעיר מאהלוב. ורבי דוד נפגש עם רבי יעקב ממעדוודיבקה, שעליו הטיל רבנו ז"ל את השליחות להדפיס את ספרו, והוא לקח את כל הספר עם השער וההקדמה

וְכָל הַתְּקוּנִים וְנִסְעַ מִשָּׁם לְעִיר אוֹסְטְרָהָא וְהַתְּחִיל לְעִסֵּק בְּהַדְפָּסַת הַסֵּפֶר הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן."

סימן תשנו: על חג הפורים: בא רבי שמעון אל רבנו ז"ל וְשָׁהָה אֶצְלוֹ כָּל הַשָּׁבוּעַ שְׁקוּדָם פּוּרִים וְאַחַר פּוּרִים. וּמַחֲמַת שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן הָיָה קְרוֹב מְאֹד עִם רַבְּנּוֹ ז"ל, שְׁקוּרִין הֵימִישׁ (חֲבֵרוֹתִי) [פִּי הָיָה הַמְּקַרֵּב הָרֵאשׁוֹן שְׁלוֹ, עֵינַי לְעִיל סִימָן ס"ז], עַל-כֵּן הָיָה נִכְנָס בְּכָל פַּעַם אֶל חֶדֶר רַבְּנּוֹ ז"ל וְהָיָה עֵייל בְּלֹא בַר (נִכְנָס וְלֹא יוֹצֵא, כְּלוּמַר, מְתֵי שְׂרוּצָה). וּבְאַחַד הַיָּמִים הוּא בָּא אֶל רַבְּנּוֹ ז"ל וּמָצָא, שְׂרַבְּנּוֹ ז"ל סְגוּר בְּחֶדְרוֹ הַמֵּיחָד לוֹ, וְאִי-אֶפְשָׁר לוֹ לְהַכְנִס, רַק שְׁמַע מִבַּעַד הַדֶּלֶת, שְׂרַבְּנּוֹ ז"ל בּוֹכָה הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד בְּקוֹל גְּדוֹל. וְעָמַד רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל-יַד הַדֶּלֶת מְלֹא פֶחַד וּרְעֵדָה וְלֹא יָדַע מַה זֶה וְעַל מַה זֶה. וּפְתָאם פְּתַח רַבְּנּוֹ ז"ל אֶת הַדֶּלֶת וְקָרָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂיִכְנִס, וְדַמְעָתוֹ עַל לְחַיָּיו, וְנִגָּנַח רַבְּנּוֹ ז"ל מְאֹד וְאָמַר: "אִוֵּי לִי! אֵינִי לִי עִם מִי לְהַתִּיעֵץ! " וְשָׁאַל אוֹתוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרְעֵדָה: "רַבִּי, מַה קָרָה?" וְסִפֵּר לוֹ רַבְּנּוֹ ז"ל: "יֵשׁ לִי סֵפֶר בְּבֵיתִי, שְׂאֵבְדָתִי אֶת אֲשֵׁתִי הָרֵאשׁוֹנָה וּבְנֵי בִשְׁבִיל זֶה, פִּי מְסַר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר סֵפֶר זֶה. וְעַכְשָׁו אֵינּוּ יוֹדַע מַה לַּעֲשׂוֹת, פִּי הוּא רוֹאֶה, שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַסְתַּלֵּק כָּאֵן בְּעִיר לְעַמְבָּרְג. אֲךָ נִתְגַּלָּה לוֹ, שְׂבָאָם יִשְׂרָאֵל זֶה הַסֵּפֶר, יָכוֹל לְחַיֹּת עוֹד." [וְעַל-כֵּן הָיָה רַבְּנּוֹ ז"ל מְסַפֵּק וְלֹא יָדַע לְתַת עֲצָה בְּנַפְשׁוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת, פִּי הָיָה צָר לוֹ מְאֹד לְשׂוֹרֵף זֶה הַסֵּפֶר הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא מְאֹד אֲשֶׁר מְסַר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּרוֹ וְאֵבֵד אֲשֵׁתוֹ וּבְנָיו בְּעִבּוּרוֹ, וְזֶה הָיָה הַסֵּפֶר הַזֶּה"ל (בְּסִימָן תַּקְפַּח). וְעַצְמָם קִדְשַׁת וְנוֹרָאוֹת שֶׁל זֶה הַסֵּפֶר, אִי-אֶפְשָׁר לְדַבֵּר מִזֶּה כָּלֵל. וְאִם הָיָה נִשְׂאָר זֶה הַסֵּפֶר בְּעוֹלָם, הָיָה רוֹאֵין גְּדֻלַּת רַבְּנּוֹ ז"ל, עֵינַי לֹא רְאִתָּה וְכוּ' עֵינַי בְּעֵינַי, פִּי הָיָה סֵפֶר נוֹרָא וְנִפְלָא עַד מְאֹד].

רבינו הסתפק מה לעשות, אם ידפיס את הספר? - הוא יצטרך לעזוב את זה העולם, אם ישרוף את הספר? הוא הרי הקריב כבר בעבורו את אשתו וילדיו, ואם לשרוף הוא כבר יכל מלכתחילה לשרוף זאת ולא לאבד אותם.

וְחִתְּפָה-וּמִיד בְּשִׁמְעַ רַבִּי שְׁמַעוֹן זֹאת אָמַר לְרַבְּנּוֹ ז"ל: "בּוֹדְאֵי בְּלֵי שׁוּם

ספקות, אם יש איזו סברה, שחייכם תלויים בזה, בודאי טוב יותר לשרף הספר, כדי שישארו בחיים עמנו! והשיב לו רבנו ז"ל בבכיה: "בן הוא, ונכון הדבר אשר, שאם ישרף זה הספר, יהיה לי עוד ארפא לחיות בעולם הזה עוד איזה זמן, אבל אף-על-פי-כן צר לי מאד לשרפו, כי אין אתה, רבי שמעון'לע, (כך קרא לו רבנו ז"ל), יודע גדל יקרת קדשתו של זה הספר, ואנכי אבדתי בעבור ספר זה אשתי הראשונה ובני וכמה יסורים עצומים סבלתי כבר בעבור זה! ובתוך דבריו בכה רבנו ז"ל הרבה מאד מאד. ובתוך שהם מדברים יחד, הינו רבנו עם רבי שמעון, בא הדוקטור אל רבנו ז"ל. ונבהל הדוקטור מאד ואמר לרבנו ז"ל: "הלא אסור לכם עכשו לבכות כל-כך? וילבלבל את הראה שלכם? " ורבנו ז"ל לא ענהו, והלך לו הדוקטור, רק אמר לרבי שמעון, שלא יעזב את רבנו ז"ל ולא יתן לו לבכות כל-כך. ורבי שמעון לא היה יכול לדבר עם רבנו מרב צער וכאב לבו, איך שראה בכית רבנו ז"ל, שפכה והוריד דמעות כנחל. ובתוך בביתו ענה ואמר רבנו ז"ל לרבי שמעון: "אויב אזוי, זאל זיין ווי דו זאגסט! (אם כך, שיהיה, כמו שאתה אומר!), אם בן איפה הא לך המפתח של הקאמאדע (השידה-ארון) שלי, ולך מהר, חושה, אל תעמד ושכר עגלה לעיר ברסלב, ואל יעצרך הגשם והשלג, ורוץ מהרה, חושה לעיר ברסלב ותבוא לשם ותכנס אל ביתי, ושם בהקאמאדע מנחת ספר אחד בכתיבת ידי, ועל יד הקאמאדע מנחת התבה של בתי אדל, ושם מנח עוד ספר אחד, והיא ההעתקה של הספר הזה, שהעתיק לפני רבי נתן. ותקח את שניהם ותשרף אותם. והנה, רבי שמעון'לע, אני מזהיר אותך מאד מאד, לבל תהיה חכם בזה ואל תשנה פלום מפל אשר הזהרתך, כי חיי תלויים בזה, ואל יעלה בדעתך להשאיר אלו עלים מספר זה!"

זה פלא גדול, בהתחלה רבינו הסתפק אם להדפיס את הספר או לשרוף אותו, אבל איך שהוא רק החליט לשרוף אותו הוא היה מאוד חזק עם החלטתו, והוא מאוד הזהיר את רבי שמעון שלא יתחכם, ולא ישאיר אפילו דף אחד, איך פתאום הוא שינה את דעתו והחליט החלטה חזקה שצריך לשרוף זאת? אלא זה 'התבודדות', כשאדם מסופק איך לנהוג בדבר מסויים,

כך או כך, הוא צריך לדבר על זה עם השם יתברך, אומרים להשם יתברך רבונו של עולם אני לא יודע מה לעשות, שאעשה כך או אעשה אחרת, אם אעשה כך - אולי זה לא טוב בגלל וכו', ואם אעשה אחרת - אולי זה גם לא טוב בגלל וכו', כך משיחים עם הקדוש ברוך הוא את כל הספיקות עם כל הצדדים, ואיך שהשם יתברך מכניס בראש לעשות, צריכים להיות מאוד חזקים בזה שזוהי תשובה מהשם יתברך, ואני אעשה כך עם כל העוצמה, לכן אחרי שרבינו ביקש הרבה מהשם יתברך שהוא ידע מה עליו לעשות, והוא החליט לשרוף את הספר - אז הוא היה מאוד חזק ומאוד בטוח בזה בלי שום ספיקות ובלבולים.

וּתְכַף־וּמִיד הַבְּטִיחַ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבְּנּוֹ ז"ל, שֶׁיַּעֲשֶׂה כָּל אֲשֶׁר צִוְּהוּ. וְרַץ רַבִּי שְׁמַעוֹן לַחוּץ בְּבִהְלֵה וְשָׁכַר עֲגֻלָּה אַחַת בְּיָקָר גְּדוּל, שֶׁתִּקַּח אוֹתוֹ לְעִיר בְּרֶסֶלַב וְהִתְחִיל לְנַסֵּעַ. וּכְשֶׁהִגִּיעַ לְעִיר דְּאָשִׁיב, שֶׁהִיא סְמוּךְ לְעִיר בְּרֶסֶלַב, נָפַל רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתָאם עַל הָאָרֶץ שֶׁם וְהִתְעַלֵּף וַנְּחַלָּה מָאד, כְּמַעֲט שֶׁגִּנֵּעַ אֶז. וְהֵבִין תְּכַף־וּמִיד, שֶׁהֵלֵא דָּבָר הוּא, [וְהִבְעֵל דָּבָר רוּצָה לְמַנְעוֹ מִלְּקַיֵּם דְּבָרֵי רַבְּנּוֹ ז"ל, כִּי דִּיּוּעַ לְנוֹ כְּבָר, שֶׁעַל כֵּן דָּבָר קָטָן, שֶׁצִּוְּהוּ רַבְּנּוֹ ז"ל לְעֲשׂוֹת, יֵשׁ עַל־זֶה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת מְנִיעוֹת גְּדוּלוֹת מָאד, בְּפָרֵט עַל דָּבָר גְּדוּל כְּזֶה, שֶׁכָּל חַיֵּי רַבְּנּוֹ ז"ל תְּלוּיִים בְּזֶה], עַל־כֵּן צִוְּהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְכַמָּה אֲנָשִׁים, שֶׁעָמְדוּ סְבִיבּוֹ, שֶׁיִּרְיֵמוּ וַיִּנְיחוּ אוֹתוֹ כֶּף כְּמוֹ שֶׁהוּא עַל הָעֲגֻלָּה וַיִּזְכִּילוּ אוֹתוֹ עַד עִיר בְּרֶסֶלַב. וְכוּנְתוֹ הִיָּתָה, אֲפֹלוֹ שֶׁהוּא צָרִיף חֵס וְשָׁלוֹם לְמוֹת, לְפָחוֹת גִּיּוּעַ לְעִיר בְּרֶסֶלַב וְשֶׁם יֵצֵה אֶת מִישֶׁהוּ, שֶׁיִּקְיֵם אֶת רְצוֹן רַבְּנּוֹ ז"ל. וְכֵן עָשׂוּ וְהִנְיחוּ אוֹתוֹ עַל הָעֲגֻלָּה כְּמוֹ שֶׁהוּא, אִף שֶׁהִרְבֵּה אֲנָשִׁים רְצוּ לְעַכְבּוֹ: "אֵיךְ תּוּכְלוּ לְנַסֵּעַ בְּסַפְּנַת נְפִשׁוֹת כְּזוֹ, כְּמַעֲט שֶׁתִּגְּנְעוּ חֵס וְשָׁלוֹם? ! אֲבָל הוּא הִתְעַקֵּשׁ מָאד וַנִּסַּע מִשָּׁם. וּתְכַף־וּמִיד כִּשְׁנִכְנִסָּה הָעֲגֻלָּה אֶל עִיר בְּרֶסֶלַב, תְּכַף הַבְּרִיא, כְּמוֹ שְׁלֵא אֲרַע עֲמוֹ דָּבָר. וְתְכַף נִכְנֵס אֶל דִּירַת רַבְּנּוֹ ז"ל, (כִּי רַבְּנּוֹ ז"ל נָתַן לוֹ הַמְּפָתָח), וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַסְּפָרִים וּשְׁרָפָם, [וְעַל־כֵּן נִקְרָא סֵפֶר זֶה, שֶׁהוּא סֵפֶר הַשְּׁנַיִם, בְּשֵׁם "סֵפֶר הַנְּשָׂרָף", (עֵינִי לְעִיל בְּסִימָן תִּקְפ"ח), כִּי רַבְּנּוֹ ז"ל צִוְּהוּ לְשַׂרְפָם].

סימן תשנז: וְאַחֲרֵיכֵן חָזַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶל עִיר לְעַמְבָּרְג לְבֶשֶׁר לְרַבְּנֵנוּ ז"ל, שְׁעָשָׂה שְׁלִיחוֹתָיו. וּכְשָׁפָא רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶל רַבְּנֵנוּ ז"ל, עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבְּנֵנוּ ז"ל: "הַסֵּפֶר הַזֶּה, (הֵינּוּ "סֵפֶר הַנְּשֻׁרָף"), כָּבֵר לֹא יִהְיֶה עוֹד בְּעוֹלָם, אֲבָל הַסֵּפֶר, שְׁמַדְפִּיסִים עֲכָשׁוּ, (הֵינּוּ סֵפֶר לְקוּטֵי־מוֹהֲר"ן), יִדְפֹּס וַיִּחְזַר וַיִּדְפֹּס כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים, וְאֲנִי אֶעְמַד מִן הַצַּד וְאֶסְתַּכֵּל עַל־זֶה וְכוּ'!" [חֻבֵּל עַל דְּאֲבָדִין, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, עַל הַסֵּפֶר שֶׁנְּשֻׁרָף, כִּי זוֹ אֲבָדָה שְׂאִינָה חוֹזֶרֶת. וְרַבִּי נֵתָן אָמַר: "אִם הַסֵּפֶר הַזֶּה הָיָה מִתְּפֹשֵׁט בְּעוֹלָם, הָיוּ רוֹאִים עֵינַי בְּעֵין גְּדֻלַּת רַבְּנֵנוּ ז"ל!"].

אני אעמוד מן הצד...

אמר ראש הישיבה שליט"א: ה'ספר' זאת לא הכוונה רק ל'ליקוטי מוהר"ן', רק הכוונה גם לספרי רבי נתן וכל הספרים והקונטרסים של מוהרא"ש זכרונו לברכה, וכך זה ממשיך בכל דור, כל הספרים והדיבורים שמדפיסים מתלמידי רבינו - כל אלו הם 'ליקוטי מוהר"ן', כי הם כולם נלקחים מליקוטי מוהר"ן, רבינו לא כתב את ליקוטי מוהר"ן על מנת שלא יוכלו להבין אותו, רבינו כתב זאת עבורנו שנבין אותו, זה מה שעושים הצדיקים הקדושים הם מקרבים את זה אלינו, שאנחנו אנשים פשוטים עם שכלינו הקטן שנוכל גם להבין.

רבינו אמר: "ה'ספר הנשרף' לא יהיה באמת בעולם, אבל הספר שמדפיסים כעת, הספר ליקוטי מוהר"ן, ידפיסו ויחזרו וידפיסו הרבה מאוד פעמים, ואני אעמוד מן הצד ואביט איך מדפיסים אותו!"

ברוך השם בנינו בית דפוס גדול שם מדפיסים מיליוני ספרים בשנה, מדפיסים את ספרי רבינו ומפיצים אותם לכל העולם. כשמוהרא"ש ראה בפעם הראשונה את בית הדפוס הוא מאוד שמח, הוא אמר: "רבי נתן היה מחיה את עצמו אם היה לו כזה בית דפוס", אם מסתכלים ב'ימי מוהרנ"ת' רואים איך שרבי נתן טרח מאוד להדפיס את ספרי רבינו, הוא היה צריך לנסוע למרחקים בכדי להשיג נייר, וכל שאר הצרכים הנצרכים להדפסת

ספר, אבל ברוך השם שהיום יש לנו מכונה שמדפיסה בזמן קצר מאות קונטרסים.

הכל שווה

כשרבי נתן הקדוש זכרונו לברכה, נסע לארץ ישראל הוא עבר במצרים, שם הפיץ כמה מספרי רבינו, אומר רבי נתן (ימי מוהרנ"ת חלק שני, אות קטו): "בשביל זה לבד פדאי כל היסורים וטלטולים שיש לי, שאני עכשו כמו בגלות מצרים, שאני נע ונד ומטלטל ומבלבל באלקסנדריא של מצרים", בשביל זה לבד היה שווה להגיע למצרים היה שווה כל היסורים הקשים והמרים וכל הטלטולים, "אשר מעולם לא עלה על דעתי להיות כאן", אף פעם לא חשבתי שאגיע אי פעם בחיי למצרים, "אבל פשאני זוכה להזכיר באלקסנדריא בשוק שם הספר של רבנו הנורא זכרונו לברכה", אבל אם זכיתי רק להזכיר את שמו של הספר ליקוטי מוהר"ן של רבינו הקדוש זכותו יגן עלינו ברחובות אלכסנדריה "בשביל זה הפל פדאי פפי מה שאני מאמין ויודע קצת גדלת קדשת נוראות זה הספר", לפי מה שאני יודע בעצמי את גדולת הספרים הקדושים.

רבי נתן פגש שם יהודי בשם רבי אהרן, הוא שאל את רבי נתן אם יש לו ספרים חדשים, רבי נתן אמר לו: "יש לי איתי ספר חדש שעדיין לא ראית, את הספר ליקוטי מוהר"ן", עם זה רבי נתן מאוד החיה את עצמו.

אחר כך כותב רבי נתן שוב (שם, סימן קכה; קכח): "בכל הדרך שהלכתי מסטנבול לאלקסנדריא הנה לי צער פשזכרתי שאני מכרח עתה לילך למצרים", מאוד כאב לי שהייתי צריך להתגלגל למצרים, מקום שהתורה כותבת עליו (דברים יז, טז): "לא תספון לשוב בדרך הזה עוד", שלא לשוב למצרים, עם כל זאת אני שמח שיכלתי להיות אצל מישהו ולהפיץ את הספרים "ליקוטי מוהר"ן" ו"ספר המדות", אומר רבי נתן: "וזה יקר בעיני מאד שזכיתי להשאיר ספרי רבנו זכרונו לברכה במדינה רחוקה פזאת", זה דבר מאוד חשוב בשבילי, שיכלתי להפיץ בכזאת מדינה נידחת.

כולם לוקחים את הספרים והקונטרסים

מפיץ סיפר לי, שהוא הלך ל'הפצה' והוא הגיע לישיבה שנמצאת כעת בקאנטרי (מחנה קיץ), אמר ראש הישיבה שלהם לבחורים שם: "רוצו לקחת את הספרים האלו!" כזאת עוד לא שמעתי, ראש ישיבה שיגיד לבחורים שיקחו את הספרים?! רואים איך שהספרים נכנסים יותר ויותר בעולם.

בקאנטרי אנשים נמצאים באווירה אחרת, אנשים מתנהגים אחרת מכל השנה, כי הם נמצאים ב'נופש', המח פתוח, לדוגמא, ישנם אנשים שבמשך השנה לא הולכים עם חולצת פולו (זהו מותג בחולצות) אבל בקאנטרי הם מרשים לעצמם ללכת עם זה, או לדוגמא, ישנם אנשים שלא הולכים לטייל בשבת בלי שטריימל ובעקיטשע (קפוטה), אבל בקאנטרי הם כן הולכים בלעדיהם, וכך זה עם עוד עשרות דברים שאנשים מתנהגים אחרת בקאנטרי, לכן מאוד חשוב ללכת 'הפצה' בקאנטרי כי אותם אנשים שלא לוקחים במשך כל השנה את הספרים והקונטרסים כעת בקיץ הם כן יקחו אותם.

ואפילו אלו שלא נוסעים להרים רק נשארים פה בעיר במשך שבועות הקיץ, גם אצלם ישנה אווירת חופשה, העיר ריקה יותר מאנשים, הכל יותר רגוע, לכן בקיץ גם הם לוקחים יותר את הספרים והקונטרסים.

הפצה לכל אחד

כשמדברים מ'הפצה' חושבים הרבה אנשים: "זה לא בשבילי, אני לא יכול להסתובב בבתים ובבתי כנסת עם קונטרסים", אבל זה לא נכון, ישנם מספיק דרכים אחרות עבור כל אחד לעשות הפצה, אפשר לדבר אפילו עם חבר אחד, לספר לו מרבינו, תספר לו איפה הוא יכול לשמוע את שיעורי החיזוק של רבינו, אם יש לך אחים או גיסים, מדוע שהם יתייגעו כל ימי חייהם, תספר להם מרבינו, מהשיעורים והספרים של רבינו, תפרגן גם למישהו אחר שיהיה לו את הטעם הטוב שיש לך בחיים.

וראש הישיבה שליט"א קרא לעבר אברך שעוסק בלסדר את מכתבי
'עצתו אמונה' ו'איש אמונות': רבינו אמר: "אני אעמוד מן הצד ואביט איך
שמדפיסים", יוצא שרבינו עומד מהצד ורואה איך שאתה עוסק בעבודת
הקודש שלך".

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

